

Sen aamun valonsäteet, kuin aina ennenkin. Tyhjämpäiväisinä, mutta samanlaista se olisi huomennakin. Vai pitäisikö sittenkin odottaa? Halu kuunnella musiikkia, juoda kahvi, juoda vettä, kirkasta, eikä sittenkään mitään. Vain hiljaisuutta, ja sekin vain koska sitä ei voi hiljentää tai olla kuulematta, kuin ei voi kuullakaan. Lopulta on vain aikaa, ja sitten auton moottori. Heitä on neljä, kolme jo autossa odottamassa. Ja kohta ei ketään, ei missään, ei heille. Aamu on jo puolessa, aurinkoa ei näy mutta pilviä sitäkin enemmän ja jostain sen vain tietää. Ei tiedä, pitäisikö puhua eikä sillä ole mitään väliäkään. Loppujen lopuksi ajatukset välittävät saman kuin sanatkin, tai kaiken sen mitä välitettävä on. Ajetaan eteenpäin, Erika on tullut viimeiseksi kyytiin. Rukiinvarret ovat kasvaneet pellolla kesän kaiken. Siemenet kypsyneet elokuun auringossa, ravitut kesäkuun satein. Koska ei puhuta, ei tiedetä, huomasiivatko muutkin kuolleen oravan tienposkessa. Kuitenkin oletetaan; tänne on tultu, että nähdään kaikki, muistetaan jotain, vaikkei kohta ole enää mitään. Filminauhut kelaavat, punaisia hiekkalapioita, keltaisia aurinkomysyjä ja ruisleivässä jauhoinen pinta. Sitten jollakin hammasraudat, toisella aapiskukko ja muilla merenranta. Ei oikeastaan haluta muistaa, mutta se kuuluu asiaan. Tamin kasvat ovat ikkunaan päin, mutta silmistä tietää, ettei hän näe mitään. Se on oikeastaan turhaa, koska kaikkihan tässä ajattelevat ja vaikka vain katsoisivat ikkunasta ulos, ei sekään olisi juuri merkinnyt mitään. Mikään ei enää muutu, kaikki on lopullista ja sitten taas ei mitään. Jere kiertää etusormellaan peukaloa ympäri eikä ole varma tiedostaako sitä itse. Matka jatkuu, haluttomampana kuin aluksi, mutta samalla vauhdilla. Onhan se määrätty, tämä on pakko ja päämäärä on saavutettava, ollaan kuin koneet. Silti niin inhimillisiä. Suonissa virtaa veri, aina välillä täytyy nielaista vaikka siitä kuuluukin kova ääni, ja toisinaan ei edes huomaa vaikka aivastaisi. Jos veri ei kulje, ei voi myöskään ajatella eikä tuntea, sillä sielu on sidottuna happeen, jota veri kuljettaa aivoihin. Niinpä tiedetään, että pian kaikki loppuu, silti ei tiedetä, mikä henki on, miksi ihminen on elävä. Luullaan liikaa. Perillä. Mutta vielä on matkaa jäljellä. Ruispelto odottaa peittyneenä kuuraan, vielä ei ole liian myöhäistä sadonkorjuulle. Katsotaan toisiaan, sitten taas ei ketään kun itseäänkään ei voi nähdä silmiin. Eihän edes tiedetä, miltä näytetään. Kuinka sitten voi päättää ajaa tien päähän? Ei haluta luottaa keneenkään, toisaalta kaikista vähiten itseensä. Pohditaan syitä, tai sitten ajatellaan tyhjämpäiväisyyksiä. Kumpikin on vaikeaa. Mustelmat ihon pinnalla tai luiden alla, verta ihon alla joka tapauksessa. Veren ei tarvitse kulkea, jotta voi satuttaa. Yhtäkkiä, entä jos kipu ei lakkaakaan sen jälkeen? Ja yhtäkkiä taas poissa. On asioita, joita ei ajatella. Rukiin siemenet valmiita leikattavaksi, pois hallan alta. Siemenet, kaiken nähneet ja kärsineet, nyt kuitenkin kumman apeina odottamassa kohtaloaan. Yhtä aikaa. Nyt. Viimeiset lumihietaleet, Jannan silmäripsissä. Ne jäätyvät kiinni, kun veri ei kierrä ihon alla niitä sulattamassa. Rukiinvarret taitetaan, yksi kerrallaan, hiljaisella pellolla. Kun ne ovat kuolleet, mitään ei jää jäljelle. --- Halusin lähettää myös yhden kirjoituksen, johon en itse ole aivan tyytyväinen. Jos vaikka saisi jotain rakentavaa kritiikkiä? :)